

тобто на мобілізацію людського фактору.

При визначенні органів управління якістю продукції потрібно виходити з того, що управління якістю - органічна складова частина загального управління виробництвом, одна з його галузей, одна з його функцій [4, с.267].

Сучасне управління якістю продукції на підприємстві повинне прямо орієнтуватися на характер потреб, їхню структуру і динаміку; ємність і кон'юнктуру ринку; стимули, обумовлені економічною і технічною конкуренцією, характерні для ринкових відносин.

Сучасне управління якістю на підприємстві, незалежно від форми власності і масштабу виробничої діяльності, повинне оптимально сполучати дії, методи і засоби, що забезпечують, з одного боку, виготовлення продукції, що задовольняє поточні запити і потреби ринку, а з іншого боку - розробку нової продукції, здатної задовольняти майбутні запити і потреби ринку[3, с.75].

При сьогоденній ситуації в Україні проблема якості не тільки важлива, але й повинна бути вирішена спільними зусиллями держави, керівників колективів підприємств, учених, конструкторів, кожного інженера, робітника.

Отже, управління якістю продукції підприємства – це цілеспрямований напрям підвищення конкурентоспроможності продукції. Підвищення якості продукції підприємства справляє багатоспрямований вплив на виробництво та імідж підприємства, оскільки, він впливає на зростання продуктивності суспільної праці. Підвищення якості продукції на підприємстві пов'язане з додатковими витратами як інтелектуальної праці, так і матеріально-грошових коштів. Ці витрати можуть бути вищі за прибуток, одержаний від реалізації продукції з поліпшеними якісними показниками.

Список використаних джерел

1. Вакуленко А. В. Управління якістю: навч.-метод. посіб. для самост. вивч. дисц. / А. В. Вакуленко. – К. : КНЕУ, 2004. – 167 с.
2. Мороз О. В. Організаційно-економічні фактори управління якістю на підприємствах : монографія. / О. В. Мороз, Л. М. Ткачук. – Вінниця: УНІВЕРСУМ-Вінниця, 2005. – 137 с.
3. Управління якістю. Сертифікація: навч. посіб. / Р. В. Бичківський, П. Г. Столярчук, Л. І. Сопільник, О. О. Калинський. – К.: Школа, 2005. – 432 с.
4. Шаповал М. І. Менеджмент якості: навч. посіб. / М. І. Шаповал. – Київ, 2007.– 471 с.

Маслій Наталія Володимирівна,

студентка напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент»

економічного факультету Подільського державного

аграрно-технічного університету,

м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: старший викладач Заборовський В.П.

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ФОНДОВОГО РИНКУ В УКРАЇНІ

Фондовий ринок, як складова фінансового ринку, традиційно вважається забезпечувальною ланкою всієї фінансової системи держави. Наявність розвиненого фондового ринку є потужним рушієм економічного підвищення будь-якої країни та України зокрема.

Відомо, що фондовий ринок України знаходиться на стадії формування. Останнім

часом спостерігаються позитивні тенденції в його розвитку. Основне завдання сьогодення - створення умов для становлення цілісного, висококваліфікованого, ефективного і справедливого ринку цінних паперів з метою подальшої інтеграції його в світові фондові ринки.

Даний ринок є важливою складовою структури ринкової економіки. В Україні оборот цінних паперів стає однією з основних галузей фінансової сфери, без якої даремно механізм ринкової економіки не здатен функціонувати [3, с.136].

Фондовий ринок в Україні нині складається з ринків акцій, облігацій, іпотечних сертифікатів, інвестиційних сертифікатів, казначейських зобов'язань України, ощадних та депозитних сертифікатів, векселів та ін.

Крім того, ефективне функціонування фондового ринку можливо досягти за рахунок оновлення законодавчої бази, враховуючи минулі помилки та керуючись набутим досвідом. Реалізація таких орієнтирів сприятиме підвищенню інвестиційного потенціалу вітчизняного фондового ринку, перетворить ринок на важливий елемент вітчизняної фінансової системи та підвищить його роль у забезпеченні економічного зростання України.

На сучасному етапі в Україні сформувався спекулятивний фондовий ринок, який перебуває у сильній залежності від іноземного капіталу та зовнішньоекономічної динаміки. Характерними його рисами є висока концентрація власності, незначна участь населення в інвестуванні у фінансові активи [2, с.79].

Однією з перешкод подальшого розвитку фондового ринку України є переважання вторинного ринку над первинним. Відомо, що близько 80% від загального обсягу торгів відбувається серед іноземних учасників, що свідчить про незадоволення потреб внутрішніх інвесторів. Така ситуація свідчить про значний вплив іноземних учасників на діяльність українського фондового ринку. Як результат, вітчизняні інвестори не мають достатніх грошових ресурсів, щоб протистояти іноземному капіталу, а тому змушені розвиватись в напрямку, що задається ззовні.

Фондовий ринок все ще залишається низькокапіталізованим та малоліквідним. Існує ряд специфічних передумов, без розв'язання яких не можливо говорити про подальший розвиток ринку. Перш за все, існує така проблема як закритість - менше 10% акцій знаходяться у вільному обігу. До того ж кількість компаній, з акціями яких укладались угоди залишається незначною [1, с.103].

Основними проблемами вітчизняного фондового ринку є низька капіталізація та обмежена ліквідність фондового ринку, переважання вторинного фондового ринку та відсутність інформаційної прозорості ринку, недостатній захист прав акціонерів, присутність значної частки іноземного капіталу, низька активність населення на фондовому ринку тощо. Як наслідок ринок цінних паперів не виконує покладені на нього функції, тобто не тільки не забезпечує підприємства та державу найдешевшими фінансовими ресурсами, а й взагалі перешкоджає розвитку економіки держави в цілому.

За роки функціонування фондового ринку України вдалося досягти у цьому напрямі певних позитивних результатів. Зокрема, зусиллями Комісії з цінних паперів та фондового ринку і Агентства з розвитку інфраструктури фондового ринку активно розвивається нормативно-правова база, не припиняється розвиток інфраструктури, запроваджено системи моніторингу та розкриття інформації, вдосконалено систему захисту прав інвесторів, підвищується рівень знань населення щодо роботи фондового ринку. Також завдяки широкому використанню новітніх інформаційних технологій на фондовому ринку

розроблено систему електронного подання звітності емітентів цінних паперів та створено єдину інформаційну базу даних учасників фондового ринку [4, с.47].

Отже, вітчизняний фондовий ринок вже пройшов кілька складних етапів свого розвитку і потребує розробки його більш ефективної моделі. Сьогодні фондовий ринок України перебуває в нестандартній ситуації і переживає своєрідну стадію "зламу", якою визначатиметься його майбутнє.

Список використаних джерел

1. Котирло О.О. Шляхи підвищення конкурентоспроможності фондового ринку України//Формування ринкових відносин в Україні. - 2011. - №1. - с.102-105.

2. Поплавська М.В. Особливості формування фондового ринку України// Економіка та держава. - 2011. - №2. - с.79-81.

3. Савицька О.І, А.А. Фурсова. Проблеми та перспективи розвитку фондового ринку України// Економіка і регіон. - 2009. - №2. - с.136-139.

4. Собкевич О.В. Розвиток фондового ринку України як чинник підвищення рівня економічної безпеки держави // О.В. Собкевич, Дис. канд. наук: 21.04.01 - 2008.

Масляєва Ольга Олександрівна

викладач Дніпропетровського державного аграрно-економічного університету, м. Дніпропетровськ

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТНИХ ПЕРЕВАГ МОЛОКОПЕРЕРОБНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Серед усіх продовольчих товарів важливе місце займають молочні продукти, а ринок молочної продукції за рівнем значущості займає лідируючі позиції в системі вітчизняних ринків продовольства. Являючи собою самоорганізовану систему, ринок молочної продукції складається з багатьох взаємозалежних структурних елементів і поділяється на підсистеми залежно від типу продукту, його призначення, а також територіальних меж ринку. Структура ринку представлена різними категоріями суб'єктів, що утворюють зовнішнє середовище виробників готової молочної продукції. Ринок молокопродуктів характеризується високою технологічною диверсифікацією виробництва, що дозволяє випускати різні види продукції.

Дії виробників на різних сегментах загального ринкового простору призводять до появи нових типів конкурентних відносин та ускладненню конкурентної структури ринку. Найбільш поширеними типами структур ринку молочної продукції є олігополія або монополістична конкуренція. Визначальний вплив на конкурентну структуру внутрішньогалузевих ринках мають диференціація продукції та зміна її цінової компоненти. Іншою особливістю є присутність на ринку господарств населення, що пропонують молочну продукцію непромислового виробництва, і тим самим займають певну ринкову частку переробних підприємств. Знижує концентрацію виробництва і висока відкритість ринку для міжрегіональної та міжнаціональної конкуренції. Підвищення транспортабельності та терміну зберігання молокопродуктів, зростання ємності ринку, відсутність значних бар'єрів підвищують ймовірність появи продукції інших виробників. Мікрорівень зовнішнього середовища ринку молокопродуктів формується не тільки внутрішньогалузевими конкурентами, а й організаціями, які можуть вийти на ринок або ж виробляють товари-субститути та товари-комплемента.

Одним із пріоритетних сировинних ресурсів є молоко. Ринок постачання якого